

**A Lélekben hiszek,
Amely megzúdul ott, ahol akar.
Hiszem, hogy zúdul, akar és teremt,
Zúdul s teremt miáltalunk.
(Sík Sándor)**

BADINY JÓŠ FERENC

**AMI NEM AZ ÉRTELEM SZERINT
VALÓ, AZ RÚT! (3.)**

Közel-keleten uralkodásának valóságát is, hiszen a Biblia mondja. Az eredeti szöveg magyar fordítása így hangzik: "Ne legyen **szükségünk HÁGÁR fiaira, aki a FÁRAÓ lánya, aki viszont azon NIMRUDNAK fia, aki titeket a tűzkemencébe vetett.**" A minket érdeklő és nagyon érdekes üzenete a bibliai történelemnek az, hogy a "Hágár"-nak fordított héber "HGR" mint "HUNGROE" (HUNGAR) népnévként és nem személynévként szerepel a következő bibliai fordításokban: 1.) A WALTON féle BIBLIA SACRA POLIGLOTA-ban. (London 1657. III. kötet 218. — 83. Zsoltár. Krónikák Könyve V. 10., 19., 21.) 2.) BIBLIA HEBRAICA AMSTEALEDAMI 1715.... a kereszténység "Isten szavának" tanít és hisz. Ha az "Isten szava" mondja így, talán Dr. Bartha is elhiszi, mert a Biblia talán mégsem nevezhető "tápanyagnak a reakciós érzelmek élesztéséhez", hiszen a jelenlegi magyar kormányzat kulcspozícióiban ülő, rendelkező és uralkodó réteg nagyobb százalékú judai tagjainak ez a Szentkönyve. A másik *perdöntő adatom*: a héber nyelv és kultúra eredetére vonatkozik. Ide segítségül hívom a nagyhírű semitológust, Cyrus H. GORDON-t (B.A., M.A.Ph.D.), aki "The Common Background of Greek and Hebrew Civilizations" c. könyvében ékesen bizonyítja, hogy a *"hébernek a sumir-babilóni nyelvből és kultúrából sajátították ki mindazt, amit ma magukénak vallanak, a héber nyelvet is és a bibliai mitológiát is."* Visszakanyarodhatunk tehát munkatársunk — Árkay László — által bemutatott 15 régi magyar tudósunk héber-magyar nyelvi hasonlításához és mai ismereteinkkel kiegészíthetjük e 15 tudósunknak két és fél évszázadon, töretlen vonalban vitt tudományos munkáját. Miután Cyrus Gordon felismertette velünk azt a valóságot, hogy a héber nyelv anyai vonatkozásait sumir-babilónian kell keresnünk, annak a 15 kiváló tudósunknak, akiket az 1849 esztendőben elindult magyarellenes kultúrpolitika némított el, a héber-magyar nyelvazonosság munkájába nyugodtan helyettesítsük be a *"héber"* szót *annak anyanyelvi változatával, így: "sumir-babilóni"* és *máris itt áll előttünk mindaz, ami ellen a "marxista és finnugor történelemszemlélet és nyelvészet" tiltakozik — a sumirbabilóni- magyar nyelvazonosság valósága.* Tudatosan írom így "sumir-babilóni", hiszen a Magyarság szabir ága feltétlenül részt vett Hamurabi Babilónjának brutális nyelvcserejében, mert másként nem indokolható a magyar nyelvben hemzsegő "akkád szavak és képzők".

Itt van előttem Dr. Bartha közleménye és – milyen érdekes – most és ebben a pillanatban szemem arra a kitételére esett rá, amit így ír az emigrációban fakadó történelemszemléletről: *"Tárgyilagosságuk ritka pillanataiban az ő értelmükben is felötölhet, hogy belső huzakodásaiknak és propagandájuknak tárgya, a sumer eredet, oly távol áll a tudományos nyelvtörténeti hasonlításoktól és a magyar őstörténettől, mint Makó Jeruzsálemtől."* Hiszem, hogy a leírt tárgyilagossági adataim meg fogják győzni a kedves olvasót

**XV. évfolyam 6. – 7. szám
2008. június - július
TARTALOM:**

Badinyi J. Ferenc, Ami nem az értelem...	1431
LEVELESLÁDA	1433
Gazdag István, A demográfia mint a ...	1436
INTERNET, Számtan	1438
INTERNET, Nemecek 100 éves	1439
Bulányi György, Keresztelendők miséje	1440
Bulányi György, Ki a legszebb a Bokorban?	1441
Sasinszki Klára, Gyergyószentmiklóson a...	1442

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

**Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-486-4462;
faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982;**

arról, hogy – talán még sincs olyan messze az a magyar Makó attól a Jeruzsálemtől, melyet nem a héber alapítottak és ősi nevén *HYEROSOLYMA* a neve. De minek mondjam Dr. Barthának azt, hogy a nem marxista és nem finnugor és nem is magyar, hanem az önzetlen tudósok humanisztikus történelem-szemlélete megállapította, hogy a HUNOK már az i. e.-i. 1200. év körül a palesztinai parton nyargalnak, és a filiszteus-hunokat is emlegetik, akik uralkodóikat TURAN éimmal illetik, s ide tartoznak a magyarországi jászok is, akikről eddig nem sikerült megállapítani, hogy kitől és mikor tanultak meg magyarul.

Minek beszéljek erről Dr. Barthának? Aki nem olvas, aki azt mondja, hogy történész és nem halad a korról, az éppen olyan elmaradott, mint aki azt mondja, hogy "fizikus", de fogalma sincs az atomhasítás legújabb eredményeiről. Olyan tudóssal, aki nincs a tudományában "a jour", azzal kár vitatkozni. Most már talán be is fejezem mondanivalómat, de nem tudom megtenni annak a hangsúlyozása nélkül, hogy megmondjam őszintén, nem tudom milyen célt akart Dr. Bartha Antal elérni ezzel a furcsa című írással. Ugyanis László Gyulával kezdi, aztán belemegy nagy lendülettel minden leszólásának, ami – szerinte – a "sumir eredet fikciója". Mindent, ami a dél felé mutató magyar eredetkutatást ösztönzi, azt "áltudományos légvárak építésének" és

"beteges tüneteknek" nevez. Azt a furcsa és érthetetlen kifejezést is használja, hogy a "gyógyítás nem teljesen tartozik a történet-tudomány hatáskörébe". Itt megint van valami, ami N.É.SZ.V. Ugyanis vizsgáljuk meg a konkrét eseteket: Milyen "betegség" tüneteinek véli Dr. Bartha azt, hogy Dr. Novotny a Tihanyi Apátság Alapítólevelének magyar szórványaiiban sumir szövegeket lát? Ide írok egy ilyen szöveget, melyet bemutattam a 29. Orientalista Világkongresszuson, Parisban Sorbonne-on összegyűlt és magyarul nem beszélő szumerológusoknak, akik azt sumirnak ismerték el és sumirul értették meg. A latin fonetikával irt sumir szöveget a felső sor és annak helyes sumir formáját az alsó sor mutatja: **NE-WE-MA -AG-GU -C BAR-DU-OS NU WU-MAH-AG-HU-U-KE-BAR-DU-US ESE-UL-WE-K - ERE US ZEN -T ESE-U -WE-KE-GERE US ZIEN-TU IE-LE -SE-U-C GE-LEH-SE-U-KE** Mai magyar nyelvünkön így mondjuk: "NE I-MÁD-JU-K BÁRDUS (földműves) ŐSEINK ERŐS SZENT JELESEIK(et)." Ezt a bámulatos felfedezést "beteges tünetnek" csak egy valóban beteg mentalitású ember nevezheti, mert ha pl. a németeknek, vagy a zsidóknak birtokában lenne egy ilyen 5000 éves nyelvezet bizonyíték, már az egész világ-sajtó tele lenne vele. (Láthatjuk pl. az EBLA-i Királyságról szóló ékiratok előzetes híreszteléseit, melyek a "legősibb semita nyelvről" beszélnek akkor, midőn a kiértékelések sumir, tehát aglutináló nyelvyagot bizonyítanak, és szó sincs "semita őnyelvről.") Ha az ember többször elolvassa Dr. Bartha értekezését, rájön arra, hogy írásának összeállítása valóban "beteges tünetet" mutat.

Már maga az a határozatlan módszer, ahogyan László Gyulával foglalkozik – olyan „üldözés imánia féleség. Nem vehető ki világosan, hogy szidja-e, vagy dicséri, mert elégedetlen is vele és a végén azt írja, hogy "mint jelkép – követésre méltó." Valószínűleg Dr. Bartha – ebben az "ideges állapotában" – saját magára is értette azt a kitételét, hogy a marxista történelemszemlélet által "beteges tünetnek" nyilvánított állapot és ilyen "beteges tünetű kutató" ezen "betegségnek nyilvánított állapotának" izolálása és gyógyítása "nem teljesen tartozik a történettudomány hatáskörébe." Azt hiszem nem kell bővebben körülírom azt a "hatáskört" ahova a nem marxista történelemszemléletűek "gyógyítása", azaz felfogásuk "átváltoztatása" tartozik. Adott esetekből ismerjük ezt a "hatáskört". Éppen ezért kértük és kérjük mindazokat a magyar testvéreket, akik a "nemes honszerelem által vezérelve" foglalkoztak eddig a magyarság déli irányú származási kutatásával, hogy függesszék fel kutató munkájukat. Ne foglalkozzanak sumir tudományokkal. Sem nyelvi sem történelmi vonalon. Kérjük, hogy az emigrációs kutatókkal szakítsanak meg minden kapcsolatot, mert ha nekünk véletlenül még imánk is — sorakra innen választ nem adunk és megszaktítottunk minden kapcsolatot az eddigi ismertekkel, mint Dr. Novotny, Dr. Zakar és Harry Gizella, hírlapokból és könyvekből ismert személyekkel. Ugyanis annyian vagyunk itt a szabad világban, akik már érvényesítjük a sumirmagyar nyelvezet és származás valóságát, hogy már nincs szükségünk a hazai kutatók segítségére. Önök már úgyis megtették azt, amit bírtak. Kutatási eredményeik már megjelentek nyomtatásban — most már nyugodtan élvezzék csak az "ezerszínű Magyarország" szépségeit. Foglalkozzanak inkább a Magyar Falu népével. Segítsék vissza a Magyar Parasztot — az egyiptomi írással PARA-SU-TU néven nevezett tudós földművest — az ő megérdemelt méltóságába. Megint elkanyarodtam a tárgytól — mert hiszen László Gyulával kapcsolatos — Bartha féle írást — akartam ismertetni. Itt a sok

személyeskedés ping-pong labdáját követni nem tudom. A lényeg, amit szerettem volna kivenni Dr. Bartha írásából arra vonatkozna, hogy: elismeri-e a "kettős honfoglalás történetét" — vagy nem.? Határozott választ erre vonatkozólag ugyanis nem adott. Nekem azért nagyon furcsa Dr. Barthanak ez a "László ellen éleskedő" írása, mert figyelemmel kísértem László Gyula régész tanár úr amerikai előadó útját. Minden előadásának hangszalagja hozzám pontosan beérkezett és azokból a Napfény világosságával megállapítható volt az a sajnálatos tény, hogy az a László Gyula, aki az emigrációs történelemszemlélet iránti szeretettel való bánásmódot hirdeti egyik oldalon — előadásai során bizonyítást tett arról, hogy a "marxista történelemszemlélet hűségese támogatója". Egyetlen egyszer sem bizonyult előadó útján olyan "marxista szemléletű" paripának, aki valamelyik akadélynál (értsd alatta: a nekiszegedett kényes kérdéseknél) bármilyen kis "kitörési" szándékot mutatott volna. Ellenkezőleg. Mindig be akarta terelni a hallgatóságot a "marxista szemlélet" berkeibe. Hogy ez mégsem sikerült neki – az az emigrációs történelemszemlélet sumir vonatkozási erejének és igazságának érdeme. Így — mi innen — a szabad világból úgy látjuk, hogy László Gyula azon szeretetteljes megnyilatkozásai, melyekkel Dr. Bartha kiélezett írásában elégedetlenül foglalkozik, nem annyira őszinték, mint inkább a kiadók által sugalmazott, propagandisztikus megnyilvánulások, annak érdekében, hogy az emigrációs körök vásárolják csak jó dollárokért a László féle könyveket. Mert ugye kell a dollár a hazai kiadóknak. Azért írom, hogy ezeket a "szeretetteljes" szavakat nem kell komolyan venni, mert ha László Gyula ezt komolyan és igazán értette volna, úgy előadó körútján is hangoztatta volna ugyanezt. De nem tette, és miért? Mert szívvel-lélekkel a "marxista szemléletek" kiszolgálója. A "kettős honfoglalás" azonban megmarad, és ez nem illik be a finnugorizmus hipotézisébe. Nem tudjuk másképpen megmagyarázni László Gyulának ezt a felfedezését, mint úgy, hogy a "vak tyúk is talál szemet". Bármennyire is követője a "marxista történelemszemléletnek" – a régészeti anyag kiértékelésének világánál, a tudós és kereső régész öröme tört fel belőle akkor, amikor rájött erre a valóságra. Most fel kell vennem ismét a "Bartha módszert" és személyeskednem kell. Tudom, hogy ellenszenves az én tudományos működésem a "marxista történelemszemléletnek és nyelvtudománynak". László Gyulát is be kell sorolnom a velem szemben állók sokaságába (hiszen előadó körútja alkalmával még azt is felhozta ellenem, hogy a neki irt "egyetlen" levelemben, amivel megküldtem neki a "Káldeától Ister-Gamig" c. azóta közismert munkámat, le mertem tegezni őt. Most utólag mentem magamat az öregebb kollega jóhiszeműségével.) Nem követem a "szemét-szemért, fogat-fogért" törvényt. Így a "kettős honfoglalás" tárgyában nem szorgolom vissza László Gyula irántam kifejezett ellenszenvét hasonló kellemetlenkedéssel, hanem jóvá kell hagynom a "kettős honfoglalás" névvel illetett bizonyítékait akkor is, ha Ő azt csak "feltevésnek" minősíti. Ezt a jóváhagyást pedig azért hirdetem így hírlapilag is, meri az Ister-Gami "tizennégy" oroslán mindegyikén megtalálható az oroslánok odafestésének és így az oroslános szentély építésének a dátuma, amit a csillagászat titkait jól ismerő őseink: a sumir földön és Egyiptomban is jól ismert precessziós kalendárium rejteki nyelvezetén ábrázoltak a jelképen. Persze ezt csak az tudja megfejteni, aki ismeri hagyományait. Ezt is közlöm az "Ister-Gami Oroszlánok Titka" c. könyvemben. Előrevalónak elégséges lesz csupán annyi, hogy az építési dátum a jelkép szerint a Kr. u.-i 602. esztendő. Ez az évszám megmagyarázza a "palmattás

oszlópfőknek" és az "indás kapudiszítéseknek" a jelenlétét, és építészeti is igazolják az eddig "avar-kornak" nevezett időből származó építményt. László Gyula "kettős honfoglalás" első történéseinek idejét tehát helyesen állapította meg a 602. év előtti "magyar és nem avar" beérkezésekre vonatkozólag.

Dr. Barthának üzenem éppen erre vonatkozólag, hogy az IGAZSÁGOK hirdetése nem a "nemes honszerelem egészséges állapotának", hanem a kutató tudós jellemességének és becsületességének a terméke. Ez a tétel minden tudósra érvényes, bármilyen nemzetiségű is legyen az. Kérem Dr. Bartha történész urat, hogy fontolja meg jól e szavaimat, hiszen az igazságra való törekvés minden istenfiúságos ember lelkiismereti kötelessége. Az utolsó szó jogán pedig hálásan köszönöm, hogy a "sumir származás igazságának és módszerének szellemi forrásaként" a KÁLDEÁTÓL ISTER-GAMI című munkámat nevezte meg. Az utókor majd megállapítja, hogy ki járt el helyesen. Maga-e, aki kipellengérezett, vagy én, aki le mertem írni azt, amit leírtam azzal a céllal, hogy a magyar gyermekek legyenek éppen olyan büszkék a magyarságukra, amilyenek a többi nemzet fiai is a saját nemzeti mivoltukban. Ugyanis ez az, amit nem értek meg a maguk "történelemszemléletében": írásaikban nincs nemzeti szín. Hiába van nemzeti zászlójuk, nemzeti lelkeségük helyett egy érthetetlen "mea culpázás" vehető ki minden munkából, ami "magyar történelmet" hirdet. Mintha a "magyar" lenne a világ legbitangabb bűnöse, úgy írnak saját magukról, s ha valaki azt meri hirdetni, hogy "egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók", azt rögtön "reakciós felforgatónak" bélyegezik. Én úgy hirdetem, hogy a nemzeti öntudat nem politikai lényeg és nem is nemzeti sajátosság, hanem minden népnek az egymás szeretésében és egymáshoz való szoros összetartozás érdekében kifejtett családi érzése. Természetesnek tartom tehát, hogy minden népségnél megtalálható, mely elhatározta, hogy nemzetet alkot és különválva, a saját országában lakik. Hát nem ennek érdekében küszködtek a zsidók? Nem a "nemzeti öntudatuk" tartja őket össze, akárhol is legyenek szétszóródva? Tehát miért nevezi a maguk "történelemszemlélete" politikai bűnösnek mindazt a "magyart", aki büszke akar lenni pl. a "kettős honfoglalásban részt vett őseire? Aki, mint mondjuk "rövidfejű kun", nem fogadja el a "hosszúfejű voguloktól" a maguk "történelemszemlélete" által erőszakosan neki ítélt "hagyatékot", hanem Adyval így kiált fel: *"Árpáddal jött, magyarul élt, Anjouknál kopját nem törött, Tán török elől megfutott S hamar koldusra vetkőzött, De érteni mindig tudott De magyarul mindig tudott S tán tépetten és nem hősn, De tisztán adott át a Jelennek Engem az én őszám."* És miért kell mindent dicsérni, imádni és példaképként állítani, ami idegen? A mai "magyar" művészeti, irodalmi és tudományos szemlék bővelkednek az idegen népekről szóló írásokban, és nincs bennük semmire, mely a saját értékeinket említené.

Micsoda "történelemszemlélet" az, mely az iskolákban nem tanítja a saját nemzetének a történelmét? Van-e még egy országa a világnak — a mai Magyarországon kívül, ahol a saját nemzeti történelem tanítása ki van rekesztve az iskolákból? Nincs Uram, és ezért maguk a felelősek, elsősorban a hivatásos történészek.

A "Magyar Nemzet" sírba tételének előkészületei ezek a rendelkezések. Nem véletlenek, hanem a Magyar Nemzet ellenségeinek intézkedései. De ennyit még a valóban magyarelles Ferenc József sem engedett meg magának, illetőleg szándéka volt, de az eltírásban is élő magyar nemzeti öntudat hordozóinak ellenállásával nem tudta ezt a

szellemi genocídiumot végrehajtani. A mai "marxista és finnugor történelemszemlélet" azonban elérte azt a "kultúrfokot", hogy a Magyar Nemzet fiainak kultúrképzésében nincs benne a saját nemzeti múltjuk. Olyan ez Dr. Bartha, mint amikor a maga saját gyermeke elmegy maga mellett az utcán anélkül, hogy hederítene az apjára.

Ebben az állapotban most már villámként hullnak azon szavaim a magyar élet felhős egéből, melyeket maga idéz és én is ideírok még egyszer azzal a hozzáadással, hogy *nem villám az, hanem a sűrű viharfelhőcske is áttörő, életet adó Napsugár reménysége és ígéretei így: "A Feltámadásban csak az otthoni magyar ifjúság ereje és az emigráció apostolainak szava a fontos. Az otthoni magyar ifjúság élni akarása, fajtisztaságra való törekvése tehát, hogy magyar fiú magyar lányt vegyen el és a magyar lányok csak magyar fiúknak adják oda magukat – ez a jövőnk."* Hiába nevezi maga e szavaimat "kancsal eszmefuttatásnak", ha maga magyar, tudat alatt éreznie kell, hogy csak így maradhat meg "magyarnak" a Magyar Nemzet. És meg fog maradni a ragyogószemű, magyarlelkű fiatalok akaratából!

LEVELESLÁDA

A KOINÓNIA KÉRDEZI OLVASÓIT

A következő öt kérdés:

6. Megbántam-e, hogy mentem a Kossuth térre, megbántam-e, hogy nem mentem a Kossuth térre?
7. Mekkora jelentőséget tulajdonítasz a feszületnek a szoba falán?
8. Mi a Bokor jövője? – öregek, vagonközösség, ima, papok, csoportok közötti kommunikáció, a Bokor és a magyar egyház, a Bokor és a nemzetközi egyház között?
9. Te mit adsz a Bokornak, mit kapsz a Bokortól, mit vársz a Bokortól?
10. Hogyan értékeled a Bokor elmúlt 18 évét?

(B.Gy.: *Bulányi György; Bi.Gyu.: Bisztrai György; I.P.: Inczedy Péter; F.F.: Faragó Ferenc*)

6. Megbántam-e, hogy mentem a Kossuth térre, megbántam-e, hogy nem mentem a Kossuth térre?

B.Gy.: Nem bántam meg, hogy nem mentem. Mit csináljak ott? Valakiket csinálni csak szerelemben lehet. Meg Anyukaként – Apukaként este suttagó Miatyánkkal kicsi lelkek lámpáját gyújtani. Valamit meg csinálni a Visnyeszéplak-féle helyeken lehet: Kárpát-medencében honos gyümölcsfákat ojtani. Meg lehet az iskolákban magyar irodalmat, meg egyebet tanítani. Meg lehet valami szépet fából kifaragni, ecsettel megfesteni A citadellát, meg a hatalom szovjet emlékműveit majd elhordja a népharag. Szemétszállítással mért töltsen az időm? Most még védi azokat a hatalom meg a NATO fegyverei.

Bi.Gyu.: Sokszor voltam a Kossuth téren. 1987-ben tüntetést is szerveztem, az erőszak elutasítás miatt börtönben lévőért. A Bokor a Kossuth téren volt. A Bokor megtalálta a helyét a bolsevizmusban, a Bokor még nem találja a helyét a globalizmusban. A Bokornak meg kell találnia a helyét a „Kossuth tér környékén”. A Haza árulása egyben a Családom, a Bokrom árulása is. Védem a Családom védem a Nemzetem, védem a Bokrom életlehetőségét a Haza árulóitól. Erkölcsei Megújulási

Mozgalom = Bokor. Menni a Bokor „Kossuth terére”, ellene mondani a gonosznak és hirdetni a Jó hírt.

I.P.: Elolvastam Gyurka Bácsi Ne menjünk a Kossuth térre című írását s teljes mértékben egyetérték vele. Fogalmazhatok úgy is, hogy azonosulni tudtam a gondolatiságával. Mégis többször jártam a Kossuth téren. Ez nem azonos ugyan a „voltammal” mert nem indulatokat gerjeszteni, akárcsak jelenlétemmel azokat igazolni mentem a Kossuth térre, ezért nem érzem úgy, hogy lenne mit megbánnom. Jártam ott és nem bántam meg még azzal az ellentmondásnak látszó állítással együtt sem, hogy egyetérték a Ne menjünk a Kossuth térre írás minden szavával.

F.F.: Nem bántam meg az otthonmaradást. Azt hiszem, ha kimentem volna, most azon bánkódnék. Ha van „Bokor-öszön”, és valamennyi van bennem belőle, akkor az elemi erővel tiltakozik az ilyen helyzetektől. A „Gyurcsány takarodj!” – „Gyere Orbán!” megoldások számomra nem megoldások, ugyanakkor (teszem hozzá gyorsan) nyilvánvaló a két ember közti minőségi különbség. De ez nem az a minőség, ami a jézusi minőséget akár csak meg is érinti.

7. Mekkora jelentőséget tulajdonítasz a feszületnek a szoba falán?

B.Gy.: Ha semmi sem lógna a falamon, a feszület ott legyen. Emlékeztetőül, hogy csak arra érdemes felhasználni az életem, amire használta Az, akinél nagyobb nem szült anya. Lógjon még a szobám falán apám s anyám képe, akik magukhoz ölelik Babucit meg engem. A gyémántmisém képe Orsival, Krisivel, Katival; csak azért, hogy lássam, én sem hiába éltem. Meg Arany János szalontai szülőháza, akinél szebben senki sem beszélt magyarul, az én anyanyelvemen. Lógjon falamon minden, ami emel, hogy emberebb ember legyek. Otthonosabban élek ott, ahol van feszület a szoba falán.

Bi.Gyu.: Hála érte, hogy van. Hála érte, hogy értünk van. Hála a vállalásért. Jelen van. Az esküvői képünk mellett van a falon. Néhány hete egy Palesztin házaspár hozott egy olajfából készült „Palesztin Keresztet”. Megtaláltuk a helyét. Lakásunk legforgalmasabb terében, minden arra járónak, napjában többször küld üzenetet, hogy Vele, vagy sehogy sem. Jelenléte azóta számomra folyamatos hívás a megszállt Palesztinok Kossuth terére. E jelen lehet, és érdemes élni és halni.

I.P.: Szüleim lakásában soha sem volt hivalkodóan szem előtt a feszület és ez öröklődött tovább bennem. Számtalan lakásban láttam szembeötölően kifüggesztett feszületet, ahol a harag, az indulatok, az ellenségeskedés s egymás kihasználása lebegett a levegőben, töltötte ki- s be a szobák falát. Ha a kérdés nem általános, hanem a saját szobánk falára értendő, akkor a kereszt apám egykori premontrei kispapságának emlékét idézi és egyben közli a belépővel a világnézetem. Azt hiszem, hogy a kard és kereszt együttes szimbólumát belül már sikerült feloldanom

F.F.: Nagyon és szimbolikust. De, ha nem a szobám falán van, hanem a „csak” a lelke mélyén, a mérték és a jelleg ugyanaz. Továbbá, úgy gondolom, ha a lelke mélyén is ott van és a szobám falán is, akkor azzal azt is kommunikálom mások számára, hogy jézusi ember szeretnék lenni: Látod,

ott van a falon, gyere ismerj meg, itt legfelül, a legbelső szobámban is találsz valamit! Ha csak a szobám falán van a feszület, akkor nagyon nagy baj van...

8. Mi a Bokor jövője: öregek, vagyonközösség, ima, papok, csoportok közötti kommunikáció, a Bokor és a magyar egyház, a Bokor és a nemzetközi egyház között?

B.Gy.: Csak akkor érdemes élnie, ha megmarad a kisközösség, melyben négy-öt magyar meg nem-magyar összehajol. Azok, aki nem feszítenek senkit keresztre, nem gyújtanak máglyát senki alatt. Akiknek nincsen hadseregük és nem ismernek Szentjóbbot, amely négyfele vágja az unokabátyját. Ez a Bokor majd gondoskodik az öregekről. Imádkozik még papok nélkül is. Megtalálja majd a közös szót, mint '56-ban a Munkástanács. A vallásokkal is megérteti, hogy nem kell már más vallás, összesen csak ennyi: imádni az Istent és egymást szeretni.

Bi.Gyu.: Nem fér bele a válasz 500 karakterbe. Ha én a jelenemet és a jövőmet a Bokorral, a Bokor által és a Bokorba ágyazottan képzelem el, akkor van a Bokornak jelene és lesz a Bokornak jövője. Csak rajtam múlik. Ne idegenítsem el magam a Bokortól, és ne hagyjam, hogy más elidegenítsen a Bokortól. Ha tudok tájékozódni és emiatt tudok a gonosznak ellentmondani, ha képes vagyok Örömhírt átadni, akkor lesz körülöttem Bokor. Ha tudok a Bokor „Kossuth terére” menni és hívni, akkor abból élet és jövő születik. Menni, vándorolni, változni, változtatni, ... s közben már nem várom, hanem élem a Bokor jövőt.

I.P.: Nem vállalkozhatok az ismeretek hiányában a kérdés érdemi megválaszolására. A Bokor történelmét Gyurka Bácsi írásaiból s közös elmélkedésekből ismerem. Kicsi a hitem a józan ész felismerő s érvényesítő képességében, a körülmények kényszerítő erejét még a mammon (így kis m-mel) erejénél is erősebbnek tartva hiszek az összefogás szeretetet erősítő s éltető, az életet továbbadó erejében. Ma a környezetünk haszonelvű pusztítását vélem ilyen együttélésre kényszerítő körülmények.

F.F.: Nem látok a Bokor jövőjébe. Talán a jelenébe egy kicsit, s azt látom, hogy azonosságzavarban vagyunk, már-már letettünk a vagyonközösségről (nagy hiba!), a közösségeink foszlóban vannak, politikai megosztottság is felütötte a fejét (még nagyobb hiba!), darál minket a mammon, és úgy látszik ezek a malmok gyorsan és hatékonyan örölnék (ez a legnagyobb hiba!).

9. Te mit adsz a Bokornak, mit kapsz a Bokortól, mit vársz a Bokortól?

B.Gy.: Mindazt adom, amim van. Nincs magántulajdonom: mindenem az övé, amim van. Most és mindörökké. S kapom azt, hogy meghallgat. Elviseli, bármit is mondok. S tőle is várom, hogy mindenegybes tagja, akivel össze tudok hajolni, mondja nekem is, amit ők hallanak szívük mélyén: a Lélek hangját. Hogy mindannyian megtanulják, hogy őket is csak az egy dénár illeti meg. Hogy megértik, hogy mindannyiunknak jézusi emberekké kell válnunk, mert enélkül elpusztítjuk a Földet, az Isten e gyönyörű csodáját. Ezt adom és várom tőlük. Meg az ilyesfajta kérdéseket, melyektől lángra gyúl a szívem.

Bi.Gyu.: Éjfél elmúlt. Ütögetem a billentyűket. Holnap régió találkozó. Vállaljak e képviselőséget és ezáltal KV tagságot, vagy sem? Adjam az időmet? Adjam a pénzemet? Adjam a szeretetemet? Ezek már kérdések? Régebben – amikor a Kossuth térre szerveztünk tüntetést – ez még nem volt kérdés. Mégiscsak a „Kossuth térre” menéssel vagy nem menéssel lehet a baj? Hálásan köszönöm a Bokornak, hogy a Bokorért ütögethetem a billentyűket, pedig lehetne a Heti Hetest is nézni és nevetgélni a Haza árulásán. Nem! Akkor inkább jöjjön ismét a Bokor.

I.P.: A Bokor közösség szűk körét ismerem, ezért számomra Gyurka Bácsi személyéhez kötődik a Bokor kapcsolat. Ennek igyekszem megfelelni - minden kényszer nélkül - élvezve Gyurka Bácsi tűréshatárai adta szabadságot, úgy gondolati, mint lelki értelemben. A megélt történelem tanítása számomra több, mint ami a történelem könyvek lapjain olvasható.

F.F.: A gondolataimat, elképzeléseimet és egy kicsit óhatatlanul a gondjaimat, mi több az aggodásaimat is adom. A Bokor számomra a leggyönyörűbb alkotás – nem „mű” alkotás, hanem sok-sok nagyszerű ember spirituális, közösségi alkotása. A Bokortól azt várom, hogy Jézusnál lejjebb ne adja, lehet, hogy nem fog menni, de mégis, lejjebb adni nem szabad.

10. Hogyan értékeled a Bokor elmúlt 18 évét?

B.Gy.: Mint a Bokor életének negyedik szakaszát: 1. indulás ('45-52), 2. mag a hó alatt ('52-68), 3. virágzás ('69-89), 4. útkeresés ('90-...). Ha megtalálja, akkor lesz ötödik szakasza is. Ha nem találja, akkor elhal, mint annyi más jószándékú kezdemény. Mindent a mai útkereséstől várok. A Bokor nagyasszonyának, Andinak és másoknak az unokáitól. A Nagytáboroktól, a lelkigyakorlatoktól s a havi csoporttalálkozóktól. Attól, hogy nem fojtják el magukban a Lelket. Hogy nem vetik meg az Istent, és hogy megvetik a Mammont. Az ötödik szakaszt, amely olyan szép lesz számomra, mint amilyen szépnek láttam az elmúlt hetekben Visnyeszéplakot.

Bi.Gyu.: Megpróbáltatás! A Bokor a saját levében fő. Nem tud kilépni önmagából. Önmaga foglya. Nem tud tájékozódni, ezért nem tud tájékoztatni. Bokornak nincs szava a „Bokros csomaghoz” az öszödi beszédhez, a pártok gaztetteihez. Erre a létroncsolásra nem tudott és nem is akart válaszolni. Mára talán már körülnéz, hátha máshol szélesebb a látómező. A Nagycsaládosok Egyesületét a Bokor tagok hozták létre, abban az állandó testvéri fanyalgásban, hogy nem szabad intézményesülni. Erőtlenítés, erősítés helyett. Szerencsére átvették a zászlót mások, s hívhatták a Bokor nagycsaládjait a Kossuth térre. A megpróbáltatás és a választalanság folytatódik.

I.P.: A hallottakból s olvasottakból, azaz az elmondottakból azt gondolom, hogy a meggazdagodás esélyének győzelmi indulója hallatszik hasonlóan Szabó L. Vang An-si versében írtakhoz. Ez is a már említett „kényszerítő körülmények” erejének fölényét látszik igazolni a józan ész felett, társadalmi, össznépszerűségi szinten. De az idő elérkezésében hiszek szemben a pesszimistákkal.

F.F.: Helytelenül kissé pesszimistán értékelem; helytelenül, mert most lenne szükség a legnagyobb optimizmusra. 18 év

identitáskeresés, ez adja a pesszimizmust. Megtaláltuk!!! Ez adná az optimizmust. Ugye megtaláljuk?

HORVÁTHNÉ BAJAI ÉVA

HOZZÁSZÓLÁS

a „**Hogyan lehet az Ószövetséget úgy kidobni, hogy ne hasonuljunk meg az Egyházzal?**” kérdéshez
(*Koinónia 2008. május, „A Koinónia kérdezi olvasóit”*)

A szerkesztők válaszaival többé-kevésbé egyetértek; végeredményben elmondják a legfontosabbakat a témáról. Mégis késztetést érzek, hogy hozzátegyek 1-2 gondolatot (főleg, hogy fel is vagyok rá szólítva). Módszerem az lesz, hogy a kérdést 3 részre bontom:

Ószövetség. Fő gondom a fogalommal az, hogy túl differenciálatlan. Még az olyan – a tárgyban udvariasan is csak félműveltnek nevezhető – olvasó számára is, mint én, nyilvánvaló; semmiféle értelemben nem beszélhetünk *egységes műről*, egységes Isten-képről pedig különösen nem. Aláírom; túl sok benne a „rém-történet”, amellyel nem lehet (sőt: „tilos”) azonosulni. Ezeknek legfőbb hibája (és ez enyhe kifejezés) valóban az, hogy az ember-ölést szakrális cselekedetként próbálják eladni. Mégsem helyes, ha a *teljes Ószövetséget* értéktelenné nyilvánítjuk – már csak azért sem, mert alap-történetei ugyancsak rációlnak arra a legendára, hogy szabad Isten nevében gyilkolni. Elég a két legközismertebb példára utalni ehelyütt. Ábrahám meg volt győződve arról, hogy az Úr parancsára kell feláldoznia Izsákot. Isten azonban meghusítja a szörnyű tettet, bizonyítva; nem vágyik ember-áldozatra. Káin esete talán még ennél is tanulságosabb; a testvér-gyilkos fiú olyan bélyeget kap Istentől, amely megakadályozza – a későbbi korok által jogosnak ítélt – halál-büntetését.

Ki kell-e dobni? Magam – már a fentiek miatt is - nem támogatom azt a törekvést, hogy az Ószövetséget *szőröstül-bőröstül* dobjuk ki. Inkább azt mondanám, hogy talán meg kéne kísérelni az egyes szövegrészek primer jelentése mögé nézni. (Igazából még az Evangéliumokban is vannak olyan mondatok – ha jóval kevesebben is -, amelyek csak primer jelentésüktől megfosztva illeszthetők be a Szeretet-Istenről alkotott képünkbe; pl. Mt. 10,34.) Biztosan lesznek olyan könyvek, amelyek ellenállnak a tisztább tartalmak után kutató vizsgálatnak. Ezeket félre lehet tenni. Vannak azonban – elsősorban az alap-történetek között – olyan elbeszélések, amelyek többrétegűségükben valóságos kincses-bányák. Ismét csak két példát hozok. John Steinbeck egyik legnagyobb regényét építette fel a Káinnak mondott szavakra: „A bűn az ajtód előtt hever, de neked *van lehetőséged* arra, hogy uralkodj rajta.” Másik példám a híres-hírhedt bűnbeesés-sztory. Régóta érzem, hogy a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntjük, ha figyelmen kívül hagyjuk ezt a tanmesét, de legfrappánsabb megfejtését csak mostanában olvastam Scott Peck tollából (Totyának köszönhetően, aki a könyvet feladta házinak); v.ö. melléklet.

Ne hasonuljunk meg az Egyházzal. Azokkal értek egyet, akik tartozni akarnak a nagyobb keresztény közösséghez is (amíg megtűrjük őket...) Úgy gondolom, hogy lehetőleg kerülni kell az Egyházzal való látványos, deklaratív meghasonulást, amely gyakorlatilag a szakítást jelenthetné. Ugyanakkor ez nem írhatja felül azt az igényemet, hogy – kissé bizarr módon - olyan kártya-játékhoz hasonlítsam a kereszténységet, amelyben Jézusnál van az adu ász. A kompromisszum-készségem (vagy az arra való esetleges - szelídebb, vagy

durvább – biztatás) sem kényszeríthet arra, hogy Jézustól idegen dolgokat valljak. Megjegyzem, a Jézustól idegen „egyházi dolgok” egynémelyike legfeljebb közvetett kapcsolatban áll az Ószövetséggel. Álljon itt újra két példa. A mise egyik kánon-szövegében több kiábrándító mondat is van. A top-lista élén nálam ez áll: „Ismerd fel benne azt a Barányt, akinek feláldozása árán kiengesztelődni akartál!”. Vagy: elvárják tőlem (bár hiába), hogy szentként tiszteljek egy olyan embert (Vajk-Istvánt), aki a sophoklészi lécet is leverte, nemhogy a jézusit. (Nemcsak megölte, hanem eltemetni sem engedte Koppányt...)

(Melléklet)

Részlet Scott Peck: „A járatlan út” c. könyvének 4. részéből

„Sok évig nem értettem az eredendő bűn elképzelését, sőt visszatetszőnek találtam. A nemiséget nem éreztem különösebben bűnösnek. Más vágyakat sem. Nemegyszer előfordult, hogy valamilyen remek ételből többet ettem a kelleténél, s bár kétségkívül elrontottam a gyomrom, büntudatom nem volt. Láttam, hogy a világban van bűn: csalás, előítélet, kínzás, brutalitás. De nem láttam be, miért gonoszak a csecsemők, s hogy a gyerekeken miért ül átok, amiért távoli elődeik megízlelték a tudás fájának gyümölcsét. Apránként azonban fölismertem, hogy a lustaság mennyire mindenütt jelen lévő. Betegeim kezelésében is a lustaság legyőzése bizonyult a legfőbb feladatnak. Magamban is fölismertem létezését. Ebben a tekintetben egy voltam az emberiséggel. S így hirtelen értelmet nyert a kígyó és az alma története.

A történet megoldása abban rejlik, ami hiányzik. Tudjuk, hogy az „Úr... a hűvös alkonyatkor a kertben jár vala”, s hogy nyíltan közlekedett az emberrel. Ha pedig így volt, Ádám és Éva miért nem fordult hozzá a kígyó mesterkedései után, s miért nem kérdezte: „Szeretnénk tudni, hogy miért nem ehetünk ebből a gyümölcsből. Jól érezzük itt magunkat, és nem akarjuk, hogy hálátlannak tarts minket, de ez a törvény értelmetlennek látszik, örülnénk, ha megmagyaráznád.” Persze nem kérdezték meg. Ehelyett megszegték Isten törvényét, anélkül hogy értették volna. Hallgattak a kígyóra, anélkül hogy meghallgatták volna az Istent is, mielőtt cselekvésre szánják el magukat.

Miért? A megkísértést miért követte rögtön a tett? Ez a hiányzó lépés a bűn lényege, a mérlegelés hiánya. Ádám és Éva nem mérlegelték egyaránt a kígyó és az Úr szavait. Isten és a kígyó vitája pedig a jó és a rossz ellentétét jelképezi. A bűn pedig a jó és a rossz mérlegelésének hiányából fakad. Az emberek csak a rossz tudására hagyatkozva döntenek, meg sem hallgatják a bennük lakó Istent, a jó tudását. Vagyis lusták. A mérlegelés, a belső vita erőfeszítést kívánna, időt és energiát. Ha komolyan vennénk ezt, ha valóban meghallgatnánk a bennünk lakó Istent, meghallanánk, hogy a nehezebb út választására ösztökél. Ez azonban küzdelemmel és szenvedéssel járna. Időnként mindenki meghátrál attól, hogy ezt a lépést megtegye. Mint Ádám és Éva, minden elődünk lusta volt.

Így az eredendő bűn létezik, és lustaságnak hívják. Nagyon is létezik. Mindenkiiben fellelhető: csecsemőben, gyerekekben, kamaszban, felnőttben, idős emberben – az okosban és a butában, az egészségesben és a betegben. Van, aki kevésbé lusta a másiknál, de valamennyire mindenki az, függetlenül attól, hogy egyébként mennyire törekvő, energikus vagy bölcs.

Egyes olvasók talán azt mondják most maguknak: „De én nem vagyok lusta. Heti hatvan órát dolgozom, s bár fáradt vagyok, elviszem a feleségemet szórakozni, elviszem a gyerekeket az állatkertbe, segíték a házimunkában, megcsinálom mindent, amit kell. Néha úgy tetszik, mást sem csinállok, mint dolgozom és megint csak dolgozom.” Együttérzek az ilyen olvasóval, de csak ismételni tudom, ha őszintén belegondol, rá fog lelteni a lustaságra, amelynek sok olyan formája van, amelynek semmi köze a heti hatvanórás munka tényéhez. A lustaság egyik fő formája a félelem. Ádám és Éva példáját itt is felhasználhatjuk, s mondhatjuk azt is, hogy nem annyira a lustaság akadályozta meg az első emberpárt Isten indítékainak megismerésében, mint a félelem; féltek Istentől és Isten haragjától. A félelem nem mindig, de gyakran azonos a lustasággal. Az ember leggyakrabban a változástól fél, a megszokott rend elvesztésétől. Ezért minden újnak ellenáll, csak hogy ne kelljen változtatnia a valóságról alkotott képén. Ellenállása mögött félelem van, félelme mögött pedig lustaság. Nagyon valószínű tehát, hogy Ádám és Éva féltek nyíltan megkérdezni Istent, ezért választották settenkedő megoldásukat.”

NOVÁK GYULA

KEDVES GYURKA BÁCSI!

Most kaptam meg a Koinónia legújabb számát. Köszönöm az érdekes módon hozzám legközelebb álló vélekedéseket, amelyek Tőled fogalmazódtak meg (a kérdésekre adott válaszokban). A Trianon-ügyben visszafogott, de bölcs volt a megszólalásod. Sapiienti sat. Istennek hála Érted! Jókai Anna e köszöntője is mutatja: méltán mondanám őt a kortárs művészet legnagyobb alakjának. Istennek hála Érte!

Szeretettel. Gyuszi

GAZDAG ISTVÁN

A DEMOGRÁFIA MINT A XXI. SZÁZAD CSODAFEGYVERE

„Egy napon emberek milliói fogják elhagyni a déli féltekét, hogy behatoljanak az északra, és bizonyosan nem barátként. Mert azért fognak oda behatolni, hogy meghódítsák azt, és meg is fogják hódítani, benépesítve fiaikkal. Asszonyaink hasa fogja elhozni nekünk a győzelmet”, jelentette ki Bumedien algériai elnök 1974-ben az ENSZ Közgyűlésén. Alig három évtized múltán az idő igazolni látszik az arab nacionalista vezető vészjósló szavait. Manapság Európában lakosságcseres gyarmatosítás zajlik, amely legkésőbb az évszázad végére drasztikusan meg fogja változtatni a „fehér kontinens” etnikulturális (vagyis faji) arculatát.

Mindehhez persze az uralkodó elitek nyíltan kollaboráns immigrációs politikája mellett az is hozzájárul, hogy az európai őslakosság a jelek szerint maga is hajlik a demográfiai öngyilkosságra. Mintha csak Oswald Spengler próféciáját akarná beteljesíteni a civilizációk óhatatlan és szükségszerű sorsáról: a bőség, az elgyengülés és a hanyatlás után az európai civilizáció és hordozó népessége immáron feltartóztathatatlanul sodródik a végső eltűnés fázisa felé. Ahhoz ugyanis, hogy a népesség szintje stabilan tartható legyen, a teljes termékenységi rátának (vagyis az egy nő élete során szült gyermekek számának) minimum 2, 1-nek kellene lennie, az Európai Unióban azonban ez a mutatószám már csak 1, 46, ami azt jelenti, hogy a népesség

másodgenerációként gyakorlatilag megfelelődik. Globálisan érzékeltetve a folyamatot: Európa, amely négyszázmillió lakosságával 1900-ban még a világnépesség egynegyedét adta, 2000-ben 730 millió fővel a Föld 6, 1 milliárdnyi lakosságából már csak 12 százalékot tudhatott magáénak, a 2100-ra prognosztizált 9, 5 milliárdból pedig a maga alig ötszáz (!) milliójával legfeljebb öt százalékot fog kitenni. Mértékadó tudományos előrejelzések szerint 2050-re Európa és Oroszország teljes (a bevándorlókkal együttes) népessége hatszázmillióra fog esni, miközben a jelenleg hatszázmillió Afrikáé – a gyermekhalandóság, a háborúk és a járványok ellenére – megháromszorozódik! A fehér nők termékenységi rátája ugyanis alig 1, 4, miközben az afrikaiaké 5, 9.

Az európaiaknak minden okuk meglenne tehát arra, hogy – szó szerint is – sötéten és „sötétnek” lássák a saját jövőjüket: a jelenlegi tendenciák változatlansága esetén ugyanis kontinensünk akkori lakosságának többségét jobbra már színes bőrű, muzulmán vallású „európaiak” fogják alkotni, míg a maradék őshonosok csak előregedett, pária sorsú kisebbségként tengetik majd életüket őseik földjén. A legoptimistább, de távolról sem a legvalószínűbb előrejelzések szerint az évszázad közepére még „csak” minden negyedik uniós lakos lesz mozlím, az évszázad végére azonban már minden második. Nagyban és némileg lassabban ugyanaz fog bekövetkezni, mint ami kicsiben és alig egy évszázad alatt Koszovóban történt, ahol a sokkal szaporább mozlím albanok gyakorlatilag „kiszülték” nemzeti bölcsőjükből az ortodox keresztény szerbeket.

Elgondolkodtató (és a vallás állítólagos „moralizáló” hatását önmagában is frappánsan cáfoló) tény, hogy összeurópai szinten éppen a két dél-európai posztkatolikus „nagy hatalom”, Olaszország és Spanyolország asszonyai körében a legalacsonyabb a gyermekvállalási hajlandóság, olyannyira, hogy Enrico Salza, az olasz San Paolo Imi Intézet elnöke szerint „a Mediterraneum déli partján lévő (arab és muzulmán) országok lakossága 2050-re eléri a 420 millió főt, miközben az északi oldal népessége 145 millió főre fog csökkenni.” Olaszországban a termékenységi ráta a negyven évvel ezelőtti szintnek csaknem a felére (1,25) zuhant. „A jövő tekintetében nagyon pesszimista vagyok. Nem látom a folyamat megváltozásának kezdetét. Ahhoz, hogy felmenjünk a lejtőn, nagyon gyorsan arra lenne szükség, hogy minden negyedik család legalább négy gyermeket vállaljon. Ma azonban Olaszországban egy négygyermekes párra úgy tekintenek, mint a Mars-lakókra. A lakosság előregedése, a bevándorlás és a nyugdíjfinanszírozás összetett problémája igen gyorsan robbanásveszélyes helyzetbe fog torkollni”, mondja Antonio Golini demográfus (Corriere della Sera, 2002. március 7.) A baloldali La Repubblica ironikus módon olyan cikkben kommentálta a jelenséget, amelyet a gyermekeik által körülvelt családanyák előtt tisztelgő Mussolini fényképe illusztrált, emlékeztetve rá, hogy a fasiszta rezsim „natalista” (vagyis születésbarát) politikát folytatott és tudománnyá fejlesztette a demográfiát. Csöppet sem burkoltan azt sugallva ezzel, hogy mivel Mussolini a fokozott gyermekvállalásra ösztönzött, a gyermekvállalás... fasiszta jellemvonás.

Egyébként a „vallásosság=sok gyermek” tételt cáfoló országok sorába tartozik a külsőségeiben – és úgy tűnik, csak azokban – kétségtelenül impozáns vallási ébredést tanúsító Oroszország is, amelynek jelenleg még csaknem ugyanannyi (145 milliónyi) lakosa van, mint Pakisztánnak, 2050-re azonban már minden oroszra három pakisztáni fog jutni. Mint azt az orosz Népeségvizsgáló Intézet (DER)

adatai alapján a Russian Observer közzétette, az utóbbi 15 évben az orosz népesség csaknem hárommillió fővel csökkent. Az Orosz Tudományos Akadémia attól tart, hogy az évszázad közepére az ország lakossága százmillió alá esik. 2075-re a DER előrejelzése szerint alig 55 milliónyian fogják majd lakni Oroszországot.

A különböző európai országokban a lakosság vérmérsékletének, mentalitásának és történelmi hagyományainak függvényében igencsak eltérően kommentálják a népességfogyás immáron megállíthatatlannak tűnő és a jövő tekintetében nem sok jóval kecsegtető folyamatát. A kedvezőtlen előjelek láttán még az olyan politikailag ultrakorrekt orgánusok is kénytelenek meghúzni a vészharangot, mint amilyen például a svájci Tribune de Geneve. „A városunkban (vagyis Genfben – G.I.) született bábik 60 százaléka idegen családból való. Miközben a muzulmánok a bőséges gyermekáldást részesítik előnyben, a protestáns papság a homoszexuális házasságokat és az abortuszt támogatja” (2001. március 17.). A sokkal szókimondóbb Courier du Continent című kváziszamizdat – jellegénél fogva – a gyökerénél ragadja meg a problémát. „A plutokratikus rendszerben egy fehér gyermek bekerülési ára túl magas: a rentabilitás követelménye arra ösztönöz, hogy előnyben részesítsük a színes bőrű fiatalokat, akik teljesen egyedül nőttek fel a harmadik világban. (...) Mire tanít bennünket Franciaország példája? Óvatos becslések szerint az 1975-ös Veil-törvény óta kb. hatmillió abortuszt hajtottak végre. Kofi Yamgane togói származású bevándorlópárti francia politikus szerint a hivatalos statisztikákban feltüntetett hárommillió helyett több mint tízmillió bevándorló él Franciaországban. Akárhogyan is van, az abortusz nélkül hatmillió fehér gyermek foglalná el a hatmillió megszálló helyét. (...) A jelenség az összes európai népre érvényes. Azok a társadalmak, amelyek meggyilkolják a saját gyermekeiket, nem fognak életben maradni.” A színes bőrű népesség összlakosságon belüli rendkívül magas arányának tudható be az is, hogy az európai országok közül – láss csodát! – éppen Franciaország dicsekedhet (?) a legmagasabb (1, 9-es) termékenységi rátával.

Herwig Birg német demográfus szerint, ha a helyzet nem változik, a jelenleg 82 milliós német népesség az évszázad közepére 68 milliósra, az évszázad végére pedig ötvenmilliósra olvad a bevándorlás ellenére. Valódi etnikai lakosságcsere jósol, amely lehetetlenné tesz majd bármiféle „integrációt”, azon egyszerű oknál fogva, hogy a kisebbségek válnak többséggé. „A társadalom már nem lesz többségében 'német'. A nagyvárosokban a németek és a bevándorlók aránya 2010 körül megfordul a 40 éven aluliak vonatkozásában. Az 'integráció' ezután azt fogja jelenteni, hogy németként hogyan fogok beilleszkedni egy többségében bevándorlókból álló társadalomba. Erről szó sem esik a bevándorlásról szóló jelentésekben” (Die Welt, 2002. június 8.). A népesedési szakember ugyanakkor lerombolja a „szakmailag magasan kvalifikált bevándorlókról” kolportált PC-legendát is, amely csupán arra szolgál, hogy vele a bevándorlópárti lobbis lenyomja az őshonosok torkán az egyre növekvő számú bevándorló jelenlétét, annak minden kölcsönhatásával (bűnözés, vandalizmus, társadalmi parazitizmus és incivilizációs tendenciák, szexuális promiszkuitás, ragályos betegségek terjedése stb.) együtt. „Sok bevándorló számára az oktatás nem nagyon használ. Az olyan, hosszú időn át lebecsült erények, mint a törekvés vagy kötelességtudat, amelyek szükségesek egy működőképes közösség fenntartásához, gyakran nem sokat

érnek a szemükben”, írja. Tény – noha ezt sem emlegetik szinte sohasem Európában –, hogy a bevándorlók gyermekei közül majd’ minden második semmiféle iskolai végzettséget nem szerez és szakmát sem tanul, márpedig az európai gazdaság mindenekelőtt szakképzett munkaerőt igényel és miközben ilyen természetű igényének kielégítéséhez a bevándorlók nemigen járulnak hozzá, a szociális ellátórendszereket viszont annál inkább megterhelik.

A hatszázezer lakosú Dortmundban 2002-ben például csak ötezer német gyermek született. Lakossága egyötödének elvesztése következtében ez a város 2010-re csak alig hatvan százalékban lesz német és ők is főleg az idősebb korosztályokhoz fognak tartozni. A dortmundi fiatalok hetven százaléka török, afrikai és ázsiai bevándorló lesz. Frankfurt és Stuttgart már 2030 előtt megszűnik német többségű városnak lenni. 2012-ben a 20-40 év közötti idegenek fogják alkotni Duisburg lakosságának csaknem felét. Berlinben a tizenéves külföldiek 2013-tól többségbe kerülnek korosztályukon belül. Az évszázad végére a jelenleg 75 milliós németiség száma 22 millióra zuhan, Németország pedig nyilvánvalóan egy harmadik világbeli országgá válik. Meinhard Miegel és Stephanie Wahl szociológusok szerint a német kulturális, nyelvi és vallási identitást teljes mértékben lehengerlik az évszázad folyamán. Szemünk előtt és a politikusok teljes nemtörődömsége közepette zajlik tehát a sokáig Európa gazdasági és szellemi motorjaként üzemelő Németország „előre beprogramozott eltűntetése”, hiszen az aktuális évi nyolcszázezer születésnek már most is csak alig egyharmadát képviselik az „echte német” vérvonalú gyermekek. Mint az Rainer Münz demográfus prognózisából kiderül, 2030-ra Németország csaknem 15 milliónyi idegent fog számlálni, nem beszélve a naturalizáltakról és a kettős állampolgárokról. Még ha a bevándorlást azonnal meg is állítanák, nagyobb termékenységnél fogva az iszlám ekkorra mindenképpen többségbe kerül Németországban, akárcsak Franciaországban, Belgiumban és számos más helyen Európában. Wilhelm Heitmayer szociológus németországi mozlím fiatalok körében végzett 1997-es felméréséből az is kiderült, hogy egyharmaduk növelné az iszlám jelenlétét, és ezek arra is késznek mutatkoztak, hogy erőszakot alkalmazzanak a „hitetlenek” ellen.

Párizsban 2003-ban nemzetközi konferenciára került sor „az Európa arculatát megváltoztató bevándorlók” témakörében az Institut de géopolitique des populations szervezésében. Az összegyűlt szakértők szerint jelenleg negyvenmillió bevándorló él Európában, ebből tízmillió Franciaországban, közülük minden második muzulmán (más demográfusok még ennél is magasabb számokat valószínűsítene). Mivel a bevándorló asszonyok termékenysége több mint kétszerese az őshonos franciáknak, és mert a bevándorlók áradata nyilván továbbra sem fog elapadni, a tiszteletre méltó intézmény a következő prognózist adta: 2030-ra a bevándorlók és leszármazottaik fogják képviselni a teljes francia népesség egynegyedét (kb. 16 millió fő), az aktív lakosság egynegyedét (kb. hatmillió fő) és a születések 42 százalékát (kb. 280 ezer). E drámai folyamat következményeit – a PC kötelez! – csupán gazdasági szempontból vizsgálva, az intézet hipotézise ekkorra „bizonyos gazdasági és társadalmi alul fejlettségi folyamattal számol”, amennyiben ezek a populációk „nem érik el egy modern és fejlett gazdaság által megkövetelt képzettségi szintet”. Ugyanaz fog tehát bekövetkezni Franciaországban is, mint Németországban (és

hosszabb távon egész Európában): gazdasági és társadalmi hanyatlás, vagy ha úgy tetszik: „harmadik- világasodás”.

De hogy ne csak nekünk, európaiaknak legyen okunk az aggodalomra, íme az amerikai népszámlálási hivatal (US Census Bureau) és William Frey demográfus (Brooking Institution of Washington) előrejelzései: az évszázad közepére az Egyesült Államok népessége ugyan a jelenlegi 280 millió főről 420 millióra növekszik, a fehérek aránya viszont a jelenlegi hetven (és az 1960-as kilencven) százalékról 50 százalék alá esik, mégpedig a dél-amerikai, ázsiai és más, harmadik világbeli országokból érkező bevándorlók tömeges érkezése, valamint sokkal magasabb termékenységi rátája következtében. A dél-amerikaiak (spanyol ajkúak) száma addigra meg fogja haladni a százmilliót, vagyis az akkori lakosság egynegyedét. Az ázsiaiak megháromszorozódnak, ezzel számuk meg fogja közelíteni a negyvenmilliót. A jelenlegi népesség 13 százalékát alkotó néger aránya addigra 15 százalékra nő az összlakosság körében. Jeffrey Passel, a Urban Institute demográfusa úgy véli (The Guardian, 2003. március 19.), hogy 2050-ben „a tömeges fajkeveredés következtében az Amerikában szokásos faji fogalmaknak nem lesz többé semmi értelmük”, a jelenlegi észak-amerikai etnikai elzárkózás helyébe a „tolerancia” lép, és egy kevert fajú „új ember” fog megszületni. (Európai patriotaként erre nem mondhatunk mást, csak áment!)

„A születési arány bombája fenyegeti a Nyugatot, Izraeltől kezdve”, állítja a Corriere della Sera (2006. február 16.), amely szerint „ma Izrael a Nyugat elővédje a demográfiai fronton”. A vezető olasz napilap Sergio Della Pergola demográfus magyarázatát visszhangozza, miszerint „2000-ben Izraelben 5.168 ezer zsidó és 1.178 ezer arab élt, Ciszjordániában és Gázában 2.973 ezer arab. 2020-ban 6.687 ezer zsidó és 1.976 ezer arab lesz Izraelben, 5.680 ezer arab pedig Ciszjordániában és Gázában, tehát ez utóbbiak megelőzik az előbbieket. 2050-ben 8.780 ezer zsidó lesz majdnem 15 millió arabbal szemben a Földközi-tengertől a Jordán folyóig terjedő területen. Az, aki mindegyiket megnyerte, egy háborút már elvesztett”. Annak kapcsán, hogy az eredetileg tervezett 117 kilométer helyett immáron 832 kilométeren választja el egymástól fal a zsidókat és az arabokat, a lap szerint „kezdjük megérteni, amit az elővédünkön tesznek”. Evidens ugyanis, hogy a zsidók csak akkor válnak kiűzhetetlenné Palesztinában, ha megvalósul a „földrajzi apartheid”, és ily módon megszabadulnak az araboktól, beleértve az izraeli állampolgárságúakat is. Márpedig a Ha'aretz által 2004 januárjában közzétett közvélemény-kutatás szerint az izraeli zsidók többsége hajlik erre a megoldásra, és történelmük ismeretében megjósolható, hogy a földjük iránti szenvedélyes kötődésük végül legyőzi majd az elkerülhetetlen etnikai tisztogatás miatti esetleges erkölcsi aggályait. Talán a gojok is példát vehetnének róluk. A reconquistához. Amíg még nem késő...

INTERNET

SZÁMTAN

Régi tervem, hogy végig követem, mennyire zsákmányol ki az állam ebben a marha nagy demokráciában. 2006-os adatokat találtam, ennél azt hiszem egy picit rosszabb lett azóta a helyzet (például bevezették a különadó intézményét ,hogy csak egy példát említek). Tétélezzük fel, hogy én egy igen jól dolgozó vagyok, ezért a léggömbhámozó Bt, ahol alkalmaznak, azt mondja, ad nekem 300.000 Ft fizetést. Jó sok pénz ez, örülök is neki! Aztán jön az állam, és azt mondja a Bt-nek, gratulálok a bevételedehez, és amiért ezt a

pénzt a dolgozónak adod, itt ez a kicsi lista arról, hogy mit kérek tőled: Nyugdíjjárulék (18%) 54 000 Ft, Egészségbiztosítási járulék 33 000 Ft, Egészségügyi hozzájárulás 1 950 Ft/fő, Munkaadói járulék (3%) 9 000 Ft, Szakképzési hozzájárulás (1,5%) 4 500 Ft Így aztán mire a munkáltató levegőt vesz, máris kifizetett az államnak 102 450 Ft-ot, a fizetésünk tehát rögtön 402 450 Ft-jába került, úgy is vehetjük, hogy 400.000 Ft a bruttó fizetésünk, hiszen ennyibe kerülünk a cégnek. Na, de mi sem lélegezhetünk fel, hiszen miután megkapjuk a pénzt, a kedves Nagy Testvér ismét megjelenik, most nálunk, és azt mondja, itt ez a kicsi lista arról, hogy mit kérek tőled: SZJA 84 750 Ft, Nyugdíj járulék 8,5% 25 500 Ft, Egészségbiztosítási járulék 4% 12 000 Ft, Munkavállalói járulék 1% 3 000 Ft. És mire feleszmélünk az állam lenyúlt tőlünk 125 250 Ft-ot, 174 750 Ft forintunk marad. Persze ezzel még nincs vége a sornak, elmegyek a boltba, vásárolok ezt-azt. A termékek árában további 20% ÁFA került bele, tehát ebből a pénzből valójában csak 145 625 Ft értéket vásárolhatunk, az állam ismét eltesz 29 125 forintocskát.

Ez a legegyszerűbb eset volt, lehetne még fokozni, ha a pénzünket félretesszük, és lakást eszünk belőle, hiszen azután illetéket fizetünk (a duplán adózott pénzünkből vettük), és ha pár év múlva eladnánk, ismét illetéket fizetünk (a triplán adózott pénzünk után már negyedszer). De autóvásárlással se járunk jobban, átírási illeték, gépjárműadó, üzemanyagba épített ÁFA-n felüli terhek. Ha pedig bankba rakjuk, a kamat után 20% adót fizetünk. Hogy ne legyen szép az élet, be fogják vezetni a vagyonadót, úgyhogy a 2-3x adózott pénzből vett dolgaink után még évente fizethetünk majd megint adót. Nézzük tehát a végeredményt: Én dolgoztam, a munkáltatóm üzleti kockázatot vállalt, munkahelyet teremtett, létrehozott valamit. Ehhez képest ki keresett a legtöbbit? Az állam keresett a 300.000Ft-os fizetésemen 256 825Ft-ot, vagyis 85,6%-ot elvesz. Én pedig vehetek árut 145 625 Ft-ért. Emlékszem az átkosban tanultuk (fiatalabbak kedvéért nem volt adó!), hogy a sötét középkorban a gazdag földesúr kizsákmányolta a parasztokat, és 10%-át elvette a termelt javainak, aztán jöttek a papok, és elvittek másik 10%-ot! Hogy sajnáltuk a szegény parasztot, és kérdeztük, de hát milyen alapon? 20% - istenem, húsz százalék volt MINDEN teher, amit fizettek! Ebből a 20%-ból fényűző paloták és templomok épültek, hadseregeket tartottak fent, kövérre híztak a gazdagok. Most pontosan 85%-ot húz az állam a fizetésemen, vagyis durván megfordult az arány. Még sincs pénz semmire, el kéne ezen gondolkodni, kihez folyik be az a rengeteg pénz??? Még jó, hogy vége a sötét középkornak! Kimaradt a tandíj a vizitdíj, kórházi napidíj stb. És nem lesz lakossági gázáremelés sem!

INTERNET

NEMECSEK 100 ÉVES

Szia Ernő! Képzeld, 100 éves lettél. Egy százéves kisfiú. Még szobrot is kaptál a múlt héten a Práter utcában, amint a fiúkkal éppen golyót gurítasz abban a legendás pillanatban, amelyben teremtőd - bizonyos Molnár Ferenc - megállította feletted az égen a mulandóság napját. Mondták már neked, hogy tulajdonképpen te vagy az első magyar sorozathős, hiszen először sorozatban jelentél meg egy újságban? Egy sorozathős, akinek olyan kicsi a lába nyoma, hogy üldözői se tudják felfogni ésszel. Hiába, a nagyság átka. Te Ernő! Téged nem hívtak úgy, hogy Nemecek úr, sem úgy, hogy

Nemecek nemzettestvér, nem lettél sem Nemecek bajtárs, elvtárs, polgártárs, te megúszad a XX. századot. Igaz, ehhez korábban bele kellett halnod az életbe. Milyen fura, nem? A legendák halva születnek. Tudsz valamit a többiekéről? Képzeld, a jó Boka még 1916-ban meghalt, az úgynevezett első világháborúban. Az elsőben, amelyben már gázzal öltek a frontokon, s az utolsóban, amelyben a hadifoglyokat illet életben hagyni. Boka János cs. kir hadnagy - élt 30 évet. Weisz, Geréb és Wendauer meg úgy tűnt el, hogy sárga csillagot kellett a kabátjukra varrni, és felrakták őket vagonokba, olyanokba, amelyeken a te korodban csak állatokat szállítottak. Soha nem tértek vissza. Ez már az úgynevezett a második világháborúban történt, az első olyanban, amelyben atombomba robbant, és az utolsóban, amelyikben még maradtak túlélők. Mondják, a nagyobbik Pásztor is ott volt, amikor odaterelték Weiszéket a szerelvényhez, csak nem vörös inget hordott, hanem feketét.

Aztán ott van a Csele. Csele elment az országból Amerikába, az unokái már nem beszélnek magyarul, Clevelandban élnek, van egy kalapüzletük. Az áll a cégtáblán: Csele and Csele, Hats and Caps. Áts Ferit börtönbe csukták, és halálra ítélték, mert nagy forradalom tört ki Pesten egy ködös októberben, és ő a jó oldalra állt, de később kiderült, hogy az a rossz oldal. Ma megint jó. De ezt már nem érthette meg. A körúton a Mária utcától nem messze volt egy mozgókép-színház. Na, ott harcolt, pedig akkor már túl volt a hatvanon. Puskája is volt, csapata is volt, de nem tudta megvédeni a zászlóját, azt a tépett, lukas zászlót. A Barabás lett az ügyvédje, de nem tudta kihozni a rács mögül. Nem olyan idők voltak. Akkoriban végleg elveszni látszott a grund. Tudod, amikor egy egész országot einstandolnak, bizony, az kemény. Na és a Csónakos. Papuskám, az megúszott mindent. Melós lett a Weisz-Mannfredban, aztán jöhettek-mehettek a kormányok, kommandók, szervezetek, gittegyletek, az csak nem keveredett bele semmibe. Megházasodott, lett nagy családja, aztán csak járt ki a Fradi meccsre, nagyokat fütyült, ha nyertek, ha vesztek, megtanított minden utcaölyköt szépen káromkodni, és köpködté a szotyit, amíg volt foga megrágni. Ferencváros-Ferencváros, hé-é-é Ferencváros! Te Ernő! Most, hogy így a fiúkról beszélünk, lehet, hogy jobb is, hogy az az író háromszor megfűrösztött téged abban a regényben? Talán jobb volt eszmétől lázasan a hazáért meghalni, mint felnőni, és elveszíteni benne a hitet, vagy megélni, hogy a haza elveszejt téged? Haza, haza.. - nagy H vagy kicsi? Hogy írjam, Ernő? Ha nagybetűvel írom, manapság azt mondják, magyarkodok, ha kicsivel, rám fogják, hogy áruló vagyok, és akkor az én nevemet is csupa kisbetűvel írják majd valakik. A valakik sokan vannak, s valahogy mindig megtalálják egymást. Nemrég óta van egy nagy találmány. Neked nagyon tetszene. Internetnek hívják, mindenki használhatja, hogy híreket olvasson, tanuljon, vagy üzenjen vele másoknak, és úgy van az, Ernő, hogy ma divat mindent kisbetűvel írni. Neveket, címeiket, és az emberek annyi ostobaságot és aljasságot képesek írni egymásnak, egymásról - persze nem az igazi nevükön - hogy tulajdonképpen mindegy is, kisbetűvel írják a nevüket vagy nem, mert csak a név kötelez, a névtelenség semmire sem kötelez.

Lehet, hogy ez egy olyan kisbetűs kor, és ez a világ csak a valakiké? Ugye, hogy nem úgy van az, Papuskám?! Ugye, hogy a HAZA nagybetű, csupa-csupa erős, hatalmas írás-jegy? És a GRUND is? És az is, hogy, SZABADSÁG, EGYENLŐSÉG, TESTVÉRISÉG, meg, hogy BARÁTSÁG, BÁTORSÁG, BECSÜLET, ÁLDOZAT, MEGBOCSÁJTÁS?

Ugye, mi azért így írjuk? Ugye, így? Na jól van, jól van. Te mindig meg tudsz nyugtatni ez ügyben. Látod, most is te adod a bizonyosságot, mint ajándékot, pedig ez a te születésnapod. Köszönöm neked. Ami pedig a korodat illeti, a századik születésnapot, rá se ránts! Tudod, halhatatlanoknál ez csak rigófűtty. Boldog születésnapot, Ernő!

Éljenek a Pál utcai fiúk, éljen a grund! /Ez a megemlékezés a Pál utcai fiúkról az USA-ból jött, eredetileg ékezetek nélkül volt írva./ Üdv!

BULÁNYI GYÖRGY KERESZTELENDŐK MISÉJE

Kedves katekumenek és kedves mindazok, akik eljöttetek e vallási cselekményre, melyet én most kiszolgáltatok katekumenjeinknek, azaz Ti, kedves testvéreim Jézusban – mindnyájan!

Egy 19 éves ifjú versével kezdem: *A világ az Isten kertje; Gyom s virág vagytok ti benne, Emberek! Én e kertnek egy kis magja, De az Úr ha pártom fogja, Benne gyom tán nem leszek. Tiszta e kebelnek mélye; Égi kéz lövelt beléje Lángokat...* Ennyi elég a versből. Tiszta az én lelkem is. Na, nem mindentől. De bűneimet a mise elején szőröstül-bőröstül Veletek együtt meggyóntam, és Isten megbocsátását is kértem. A magam számára és mindnyájunknak. De van egy olyan valami is, amitől tiszta a lelkem, amit nem kellett meggyóntnom. Mindjárt elárulom Nektek, hogy mitől is tiszta a lelkem.

Ezelőtt harminc éve meglátogattam pár napra Csíkszentdomonkoson négy Bokor-pappal együtt az ottani plébánost, Bálint Lajost. Azért mentünk oda, hogy megtanítsuk őt Jézus szavait elemezni – Bokor-módra. Látogatásunkat s annak célját nem közöltük sem az erdélyi egyházi, sem az állami hatóságokkal. Nem is lett az köztudott. Így hát nem volt akadálya, hogy Lajoska gyulafehérvári érsekké is lehessen látogatásunkat követően. De azért látogatásunk nem volt minden hatás nélkül. Ezt abból gondolom, hogy hamarosan lemondatták, és fiatalon nyugdíjba küldték. Ilyen hatása volt az elemzésre tanításnak? Nem lehetetlen.

Ülünk tehát a szentdomonkosi plébánián és elemzünk, amikor is bejön Lajos házvezetőnője, s közli vele: Plébános úr, itt van egy menyecske, tessék már kijönni megöntení a bubát! Hát ez székelül van mondva, de azért alighanem mindannyian értitek, hogy mit is jelentenek e szavak. Azt jelenti, amiben katekumenjeinknek nem volt részük pólýáskorukban.

Most már elárulhatom, mit nem gyóntam meg a mise elején, s mitől tiszta a lelkem. Engem ugyan 90 évvel ezelőtt megöntöttek mint bubát, de nem kérdezték meg előtte tőlem, mi a véleményem: akarom-e vagy sem, hogy megöntsenek? De most, 90 évvel később megvallom: Azt gondolom, hogy nem vétekbem, hanem szerelembem fogant engem édesanyám. Azt gondolom, hogy Ádám-Éva almaevését sem rótták fel nekem bűnül odafent. Csak a pelenkám volt sárga vagy zöld, de a lelkem – az tiszta volt. Csak később terheltem meg azt mindenféle bűnökkel. *De tisztán adott át engem az ősem* – mondom – Ady Endrével együtt.

Ha meg is öntöttek bubakoromban, de az aktív bubamegöntés vallási cselekményétől tiszta maradt a lelkem. 66. éve, hogy pappá szenteltek, de magyart meg németet tanítottam iskoláinkban, s így hivatalból nem kellett bubát öntenem. 64. éve pedig beléptem a Bokorba, s ott

megtanultam, hogy hivatalból se öntsek bubát. Mert ha valaki olyan ajándékot kap Istentől, aminél csak a szerelem nagyobb, akkor anya és apa rendezzen hálából befogadó liturgiát, melyen megköszönik Istennek, amit kaptak. Olyan liturgiát, hogy sohase feledjék azt, miként esküvőjük napját sem felejtik el. Kétszer öntöttem csak bubát. Azt is a Bokorportán, de jézusi szeretetből tettem. Egy első nemzedékbeli és szívemnek nagyon kedves Bokortag unokáit öntöttem meg bubakorukba, mert az unokák felmenői között akadt egy zsidó is, s a nehéz időket megélő nagyszülők azt akarták, hogy unokáik a törvény előtt „őskeresztényeknek” minősüljenek.

Kedves katekumenek és többi testvéreim! Közel negyven éve Ko. Laci is belépett a Bokorba. Bokor-előtti korszakába, ifjú pap korában sok bubát megönthetett hivatalból, de később aztán leszokott róla, és igyekezett ő is olyan dolgokat csinálni, amiket nem kellett utóbb meggyóntnia. E számos dolgok egyike, hogy folyamatosan katekumeniskolát is csinál. Miért csinálja? Hát hogy elbolondítsa azokat, akik hagyják magukat elbolondítani. Miért teszi ezt? Mert ő is elbolondíthatónak bizonyult. Ki ebben a ludas? A főbűnös? Jézusnak hívják őt.

A legfontosabb dolog az ember életében, hogy jól válasszon. Mit? Hát legelőször is azt, hogy jól válasszuk meg a szüleinket. Aztán később – mivel szüleik nem öntették meg őt bubakorukban – hogy jó katekumeniskolát válasszanak. Eztán következnek, kedves katekumenek, éleetek legfontosabb választása Ez már aztán egészen a magatok választása lesz. Olyat választotok, akiért elhagyjátok apátok-anyátok. Ha rám hallgattok, akkor nem a kisbetűvel írt bokorban házasodtok, hanem a nagybetűvel írt Bokorban. Lehet Bokron kívüli fiút vagy leányt is választanotok, de előbb be kell hozni őt a Bokorba. Minek? Hogy a párotok is ahhoz a Jézushoz akarja igazítani életét, akit szüleitek és Ko. Laci buzgólkodása folytán Ti már megismertetek. Erről most azért nem mondok többet, mert a mostani alkalommal csak a keresztség, a bérmálás, az Eukharisztia vallási cselekményeit szolgáltatom ki Nektek. A házasság szentségére most még nem kerül sor.

Kérem az Istent, hogy én segédkezhessem ebben majd akkor is Nektek. Azért kérem, mert az elmúlt héten történt velem valami. Voltam valahol. Pénteken ebédre jöttem meg, s rendtársaim illő módon megköszöntettek utólag, mert csütörtökön György-nap volt. Rendtársaim tudták, hogy már vasmisémet sem akartam megérni, mert inkább elmennék szarvast lőni az örök vadászmezőkre. Ezt tudva köszöntöttek fel, s biztosítottak róla, hogy kedvem szerinti életet kívánnak nekem: életet, de az örök életet. Válaszomban én meg megmondtam nekik, hogy nincs már ellenemre, ha az odafenti hatalmasságok még meghosszabbítják idelenti tartózkodásom idejét. Általános volt a csodálkozás, és Józsi, a tartományfőnököm meg is szólalt. Ezt mondta: Hoppá, Gyurka bácsinál paradigmaváltás történt.

Még elmondom a paradigmaváltás okát. A három napot egy olyan jézusi közösségben tölthettem, amelyet 1991-ben kezdett el két jézusi fiatal ember, s közösségüknek ma, 17 év után, 2008-ban 85 tagja van. 17 év alatt meg negyvenkétszereztek magukat. És életközösségben is élnek, s naponként harangszókor háromszor is imádkoznak. S a három napot is szentmisével kezdtük. S három napon keresztül mondtam nekik azt, ami Nektek a katekumeniskola következtében meg azért, mert szüleitek házában a vízcsapon is ez a szöveg folyik, már a könyökötökön jön ki. Ők meg itták szavaimat, meg nyelték azokat, mint kacska a nokedlit.

Amikor Ladával hazahozott egyikük, a hosszú három órás úton megkérdezte: Gyurka bácsi, volna kedved hosszabb időt is tölteni nálunk? Ezt válaszoltam: Hagyj időt Magatoknak, ülepedjék le Bennetek, amit az elmúlt napokban hallottatok tőlem. S ha leülepedett, akkor kérdezd meg a Közösséget is. S ha ők is azt gondolják, amit Te, akkor telefonáljatok vagy emilezzetek nekem. S nem árultam el a kérdezőnek, hogy magam – még le nem csillapodott állapotomban – már döntöttem. Mit? Azt, hogy repülnék. Repülnék oda, ahol az elmúlt 17 esztendő nem fogyással töltöttük. A kérdezőnek a fia, Nándi, most nyolcadikos. Iskolájuk a mezőörsi Szabó Gyuszi iskolájának kihelyezett tagozata. A 85 emberből 45 – tizennégy év alatti. Jövőre indul a kilencedik osztály. Ha én szeptembertől kezdve visszatérhetnék a szakmámhoz! Ha én újra magyar irodalmat taníthatnék!

Imádsággal zárom a szentbeszédet: Mindentadó Istenem! Add, hogy odaadó buzgósággal ünnepeljem Jézus feltámadását. Adj nekem erőt, hogy cselekedeteimmel mindent életre váltsak, hogy halálig újrászülessek, ahogyan Jézus, Te is újrászülettél húsvétvasárnap hajnalán. Amen.

BULÁNYI GYÖRGY

KI A LEGSZEBB NŐ A BOKORBAN?

Mintha tettem volna már egyszer javaslatot a harmadik nemzedéknek, hogy tartsanak szépségkirálynő-választást, de semmi visszhangot nem kaptam rá. Erre biztosan emlékszem. Lehet, azért nem kaptam, mert azt gondolta, aki hallotta javaslatom, hogy 1./ 90 éves korára már végkép megokosodott szegény! 2./ Éhes disznó makkal álmodik. 3./ Meg ehhez hasonlókat.

Ha tartunk, ha nem, én folyamatosan csinálom. Miért? Mert muszáj. Miért muszáj? Mert Isten kifürkészhetetlen akaratából a maga képére és hasonlatosságára teremtett embereknek, s nem a szebbik, hanem az okosabb fajtájának lettem megteremtve. S ennek a fajtának természetébe Isten belerakta, hogy állandóan szépségkirálynő-választást tart, ha akarjuk, ha nem.

Mikor tartottam először? 1957-ben. Egyik fiam, míg én hazánk börtöneit tanulmányoztam, megházasodott, mert kitelepítették őt családostul egy faluba, s ott talált egyetem helyett kényszermunkára. Kubikolt. Kubikolás közben meglátott egy leányt, el is vette feleségül, s haláláig mondogatta, hogy ő mindent Rákosi elvtársnak köszönhet, aki abba a faluba telepítette őt, amelyben meglátta azt a leányt. 52 és 57 között öt év telt el, s öt év nagy idő, s ezt a nagy időt a Bokornak börtönbe nem kerülő pesti fiataljai is házasodással töltötték amellet, hogy kitelepítették őket Budapestről. Márti is ezt csinálta, akinek szülei is megkapták a kitelepítési végzést, én is segitettem az engedélyezett cuccok teherautóra rakásánál, mert éppen akkor fejeztem be Pesten egy lelki gyakorlatot. Végül is lepucoltuk a platót, melyre felhordtuk a cuccokat, mert közben megjött a mentesítési végzés. Mártit középiskolásként ismertem meg '49 nyarán, amikor összegyűjtötték nekem nyolc napos lelki gyakorlatra kis hazám 80 legelkötelezettebbnek ítélt katolikus és 18 év körüli lányait, akik a lelki gyakorlatot követő években el is keltek a halpiacon. Márti is elkelt, s meghívta barátait egy estére. Mivel 49 óta nagyon intenzív lelki barátságban volt velem, engem is. Ott látom azt az Antall Józseffel együttértségigített fiamat is, akit kitelepítettek ama bizonyos faluba. De kivel? Hát azzal a lánnyal, akit abban a faluban talált, és zsákmányként elvitt a faluból, amikor lejárt a kitelepítésre rendelt idő. Elámultam. Én még ilyen szép nőt nem láttam.

Írjam le, hogy milyen volt? Nem vállalkozom rá. Mert olyat kellene írnom, mint amilyeneket Petőfi írt, és olyat nem tudok. Máriának hívták. Eltemettem már őt is, s azt is, aki kiválasztotta őt magának feleségül. Nem voltak életemnek jobb barátai náluk. Végig, halálukig. – Hát ez volt az első szépségkirálynő-választásom a Bokorban – még az első nemzedékből.

A másodikra tíz évvel később került sor. Ez sem akármilyen volt. Egyszer volt, hol nem volt, ott, ahol a szőke Tisza csak vízezske az én legnagyobb magyar novellistám, Tömörkénynek írásiban az ott élő magyarok ajkán... Odahívott meg engem lelki gyakorlatot tartani '49 tavaszán Lakos Bandi, s ezen ismertem meg egy csodálatos lelkű leányt, akivel szintén haláláig barátságban maradtam. Nem ő volt a következő szépségkirálynőm. Nehezen kelt el a halpiacon, de csak elkelt. Még börtönbe kerülésem előtt. Az én korosztályomba tartozott, csak néhány évvel volt fiatalabb tőlem. Férjétől halottam valamit a házasság titkaiból: Tudod, alig várjuk, hogy megházasodjunk, mert egyre nehezebben viseljük, hogy odahaza minden úgy van, ahogyan a szülők akarják, s nem úgy, ahogyan mi. A baj csak az, hogy ezzel így van a feleségünk is. Cseberből vederbe. Az ám, hazám – mondja József Attila.

De menjünk a szépségkirálynő irányában. Börtönből véglegesen szabadulván, meglátogatom a csodálatos lelkű leányt meg a férjét meg a féltucat gyereküket, s ott meglátom elsőszülött, 15 éves lányukat, azt is Máriának hívják. Haza utazom, s amint találkozom azzal az egyetemista fiúval, aki akkoriban olyan legszerelmesebb fiam volt, mint az Atyának Jézus, mondom neki: Jártam itt és itt, láttam ott valamit, azt Neked okvetlenül meg kell nézned. Küldök valamit a szülőknek, vonatra ülsz, leviszed, megnézed Te is, amit én láttam. Utazott, megnézte, s vagy öt esztendővel később magam esketem őket. Eljutottak majdnem ők is a féltucat gyerekig. A napokban jártak nálam, s mutatták az unokáik képeit. Ebben a szépségkirálynő választásomban sem voltam egyedül. Csak abban különbözik az előzőtől, hogy akkor nem én voltam az első választó. De itt már én. Minden esetre kapott ez a Mária is két szavazatot.

Aztán úgy látszott, hogy elkezdhettem öregedni. Olyanná lettem, mint ifjú koromban voltam, amikor is olyan lányok éltek Mátyásföldön, akik olyan szépek voltak, hogy fáj a szívem, amikor rájuk néztem. Írtam is a szerelmes verseket, de odaadni nem mertem nekik. Csak arra merészkedtem, hogy érettségim előtt, húsvéthétfőn meglocsoltam azt, akit akkor a leggyönyörűbbnek láttam, s kezet is mertem csókolni neki. Nevetve nyugtázta tettem..., örült neki. A baj csak az volt, hogy én akkor már piaristának készültem, s ennél többre így nem jutottam. Hanem két hónap múltán lenyíratam nullásra a borbélyal barna hullámos hajamat... Mért? Mert elbolondítottak. Mert elbolondítható voltam... Újra ez a nagyon sokakat szépnek látás korszakom következett el?

De ennek is vége lett. Már fél éve felfigyeltem valakire, akiről megállapítottam, hogy ő a legszebb leány ma a Bokorban. Hogy ezt követően tettem-e javaslatom a szépségkirálynő-választásra, arra már nem emlékszem. Csak azt tudom, hogy amikor találkozom vele, egyre jobban megerősödöm abban, hogy ma ő a legszebb a Bokor-kínálatból. A mostani szépségkirálynő jelöltem is ott van a száz Bokor-tag sorában az egy hete tartott katekumenkeresztelésen. Nagyon jól érzem magam ott. A szertartás befejeztével ki is ülök a kertbe-udvarra, hogy áldozhassak a szenvedélyemnek. Nem árulom el, hogy mi az, mert nincs köze a nőkhöz. Kínálnak pogácsával. Nem kérek belőle. Innál valamit? – kérdezik. Igen. Mit? Olyat, ami árt. Fehéret

vagy pirosat? Pirosat. Leül mellém valaki, akinek ugyanaz a szenvedélye, mint nekem, s így nem botránkoztatom őt. Beszélgetünk sok mindenről. A KIO-ról is, melynek kinyomtatott változatát ő segítette életre. Nagyon régi a barátság. Lassan-lassan ő is majd nagypapa lesz. Előkerül a szépségkirálynő-ügy is. Hát neki is az a jelöltje, aki nekem. Örülök, hogy még 90. évemben is jó még az ízlésem. Ahogy beszélgetünk, odajön hozzánk közös jelöltünk anyja. Megtudakolja, hogy miről beszélgetünk. Megmondom. És ki a jelöltetek? Azt nem kötjük az orrodra. Valamit azért elmondok Róla: nem Mária a neve. Nem kitalálható belőle? Nem is csodálkozom.

S még mindig nincs vége a mesémnek. 2006 karácsonyán még leutazom busszal Ajkarendekre, hogy fenntartsam a hagyományt: az ottani bokrosoknak mondok egy ünnepi misét, melyen elsütöm az azévi karácsonyi *remekművem*. Farkasgyepesen vár György Zoli a kocsijával. Megérkezünk hozzájuk. Az ajtóban fogad a felesége, az akkor még csak ötgyerekes Kollár Gabi. Virít..., s én mondom neki: Gabikám, még mindig Te vagy a legszebb kislány a Bokorban! Mosolyog, s köszöni. Én meg meglátom az elibém jövő ötödiket, Virág-Annát, s visszafordulok Gabihoz: Visszavonom, amit mondtam. Nem Te vagy az, hanem a lányod.

Ki tudja, hogy nem lesz-e hagyomány a Bokorban a szépségkirálynő-választás? S hogy nem lesz-e még akkor is, amikor én már nem szavazhatok. Szavazhatok ugyan, csak nem jut majd el Hozzátok a hangom. Ezért most nyílt kártyákkal kell játszanom. Meg kell mondanom, hogy kire szavazok majd akkor. Hát az Annuskára. Úgy három éves korában ismertem meg őt. Most már tíz éves. Róla fogok a legtöbbet beszélni. Az anyját, Szulcsán Erikát alighanem Inárcson ismertem meg. Még akkor, amikor Dombi Feri még a virágjában volt. Vagy hét évvel ezelőtt Zénó hozta le Erikát Budaváriba. Nem mondta meg neki, hogy hova viszi, de tudta Zénó, hogy délután hatkor misézek. Magam sem tudtam, hogy jönnek. Hozta Erikát és három gyerekét. Tudta, hogy Budaváriba öt váratlan vendég nem jelenthet gondot, ahol Kovács Teri a lelkigyakorlatos ház asszonya. Húsz vendég ellátására volt képesítve. Misekezdés után két perccel jöttek be öten. Ötkor harangoztam elsőt. Öttől-hatig tanulmányoztam a napi két miseolvasmányt, s mire harmadikat harangoztam, már tudtam volna akár egy órahosszat is prédikálni. Most szárnyakat kaptam az öt fő rangos plusz-közönségtől. Mise után meg jöttek be a nyeles telekre. Három napot voltak nálam a Jánoshalmáról érkezettek. Ekkor volt Annuska három éves.

Új bekezdés következik. Egy alkalommal Erika elviszi Inárcsra a legnagyobb lányát, szintén Erikát. Feri misézik. Körülveszi fehérbe öltözött négy szál szép legény, akik ministrálnak neki. A kis Erika, aki ekkor olyan húsz éves forma, egyszer csak odahajlik anyjához, s rámutat az egyik legényre, és súgja: az a fiú lesz a férjem. Garajszki Jenőnek hívták a fiút. Három év múlva én esketem Jenőt és Erikát az inárcsi templomban. Mert mi választunk ám, kedves férjtestvéreim az Úrban! Ha nem tudnátok? Utána lagzi van, háromszáz fős. Táncolunk is rajta. Ekkor akad meg a szemem Annuskán. Odaállok elébe: Annuska, én Veled akarok táncolni. Annuska: Jó, csak szólok a nővéremnek, hogy fényképezzen le bennünket. És táncolok vele 85 évesen. Aztán egy év múlva kereszteljük, azaz befogadóliturgiázzuk Jenő és Erika szerelmének első gyümölcsét, egy leányt. Aztán a következő évben meghívja Muskó Gabi a közösségét, a Mag I.-et Bócsára egy vasárnapi misére. Gabi és Erika nagymama unokatestvérek. Persze, hogy hivatalos

a Nagymama Erika is. Jön is a két legkisebb gyermekével, s így ott van a misén Annuska is. Mise után kötetlen beszélgetés, és én nézem, nézem Annuskát, s kérdezem Tőle: Idejönne az ölembe? Hol vagyok már attól, hogy csak a kezét merem megcsókolni a választottamnak. Mondom is Erikának: Ezt a lányod őrizzed meg nekem!

Utoljára egy hónapja találkoztam vele Inárcson, a harmadik vasmisén. Ott volt a nagy Erika, a kis Erika Jenővel és a kislányukkal. Odajönnek hozzám, s kérdem tőlük: És az Annuska? Mire az anyja: Elhoztuk a kis mennyasszonyod is, mindjárt itt lesz. És jön, és én csak nézem. Nekem mindig a szőke nők voltak az eseteim... Annuska szénfekete. Hogy tudott az Isten ilyen gyönyörűségeket teremteni, mint az Annuskát? A maga képére... Milyen gyönyörű lehetsz Te, Istenem? Hamarosan meglátom.

Szóval, amikor majd Annuska szépségkirálynő-választásra érik, én rászavazok. Csudálnám, ha nem ő lenne az. Nem is lehetséges, hogy másra szavazzatok majd.

SASINSZKI KLÁRA GYERGYÓSZENTMIKLÓSON, A KÖNNYEZŐ SZŰZANYA...

Csoda történt február 17-én Gyergyószentmiklóson, a Román Görög Katolikus templomban. A képeket Hideg Gyöngyi készítette a helyszínen. Erdélyi barátnőm Hideg Gyöngyi, meséli nekünk történetét az új csodáról, a Könnyező Szűzanyáról. Délelőtt, fél 11-kor értünk a templomhoz, bementünk és pont az ajtóval szemben van az oltár (egy asztal) amin el van helyezve ez a Szentkép. Nem tudom, hogy közületek járt-e valaki román templomban, mert akkor érteni fogja, amiről írok. A templomban van egy elkerített rész, ahová csak a pap és a férfiak léphetnek be. Nők nem, de az ajtaja mindig nyitva van mise alatt, a pap háttal az embereknek, az említett oltárnál tartja a misét. Ezen az oltáron van a Szűzanya képe a kiseddel. Bementünk, egészen addig, ameddig, a nőknek szabad. Onnan már látható volt a csoda, két vonalban van a könny lefolyva egészen a lábáig a jobb szeméből, a bal szeméből csak az orráig láttam lefolyva.

Február 17-én mise közben, háromnegyed 11-kor vette észre a pap, hogy a jobb szeme belső sarkában van egy babszem nagyságú könny. Húsz percig ott volt, utána lassan lefolyt az orráig. Ekkor a pap, odahívta a kántorát, és azt kérdezte tőle, mit lát a Szentképen? A kántor azt válaszolta, hogy semmit, majd a pap kérte, hogy lépjen közelebb, s akkor nyomban térdre borult a Szentkép előtt. Ezt követően odahívták a férfiakat, akik körbe járták az oltárt, mivel a kép nincs a falnak téve. Addigra a könny már lefolyt a Szűzanya szája széléig, és mindenki látta a csodát. A nőket is odahívta a pap, ameddig szabad volt nekik belépni, mire a nők odaértek, a könny addigra már lefolyt a szája közepéig. Vasárnaptól szerdáig könnyezett, akkor megállt, és szombaton újra könnyezni kezdett. A mai napig is könnyezik, de közben négy nappal ez előtt, a bal szeméből is kezdett könnyezni. Azt az illatot érezni kell, ami körülveszi a szentképet. Nem lehet semmihez hasonlítani, egy nagyon kellemes illat.

A Szentképről, annyit tudok, hogy a negyvenes években a templom helyén már csak egy harangláb állt, mert a nagy tűzvészben leégett, ez a Szentkép és még kettő maradt teljesen épségben!